

[Knud Kristensen.]

Tidspunkt for Udstedelsen. Det ærede Medlem Hr. Prieme hævder, med det Kendskab, han har til Handel, paa det bestemteste, at der er udstedt for faa Attester i de første Maaneder, og derfor er vi kommet i den Situation, at vore Indkøb ikke har staaet Maal med vor Eksport til Tyskland. Men det er jo ogsaa muligt, at der er Folk, som netop er interesseret i at faa Attesterne og ikke benytte dem. Der kan være Industrier, som driver Handel, der kan være Handelsfolk, som er interesseret i Industrivirksomheder, og der kan endelig være gamle Handelshuse, hvor man har levet sig ind i den Tilstand, at man skal have en begrænset Indførsel og en stor Fortjeneste, og som ikke har gennemført det rigtige Købmandsskab med stor Omsætning og lille Avance. Der kan være mange forskellige Grunde til, at disse Attester ikke er blevet udnyttet i tilstrækkeligt Omfang. En Bedømmelse heraf eller i hvert Fald noget i Retning af en Bedømmelse kan, saa vidt jeg kan se, kun foretages, hvis Ministeren vil give os en fuldstændig Fortegnelse, ikke alene over de Attester, der ligger ude, men ogsaa over, hvem der ligger med dem. Det er i hvert Fald noget af en Oplysning, men det er ikke den fulde Oplysning, idet det jo ikke er nemt at se paa en Mand, hvor hans virkelige Interesser ligger. Men det forekommer mig, at al Sandsynlighed taler for, at den Købeevne og Købevilde i det danske Folk, som var til Stede, ikke er tilfredsstillet gennem den Attestudstedelse, som har fundet Sted, og jeg skal i saa Henseende henvise til følgende Kendsgerninger. Jeg vil gerne have Lov til først at citere et Par Udtalelser af den højtærede Udenrigsminister. Han siger Sp. 236:

„Denne“ — altsaa Attestudstedelsen — „var tilfredsstillende, var i fuld Overensstemmelse med vore Aftaler med Tyskerne; en Forøgelse var vi villige til, naar Tyskerne gjorde Indrømmelser med Hensyn til Tillægskontingenterne, men ikke uden dette, og en saadan Indrømmelse kunde paa det Tidspunkt ikke opnaas.“

Læg Mærke til „paa det Tidspunkt“. Det er muligt, den kunde have været opnaaet, hvis det havde været tilbudt paa et tidligere Tidspunkt, men, højtærede Udenrigsminister, Baggrunden for, at man siger, at man har forhandlet om disse Spørgsmaal, at Tyskland har været interesseret deri, og at den højtærede Udenrigsminister har været Modstander deraf, maa dog være, at der

var en Mulighed for, at de vilde blive udnyttet, for hvis det ikke var Tilfældet, var det jo en ganske ligegyldig Sag, saa var der ikke noget at tale om. Det var ikke af Interesse hverken for Udenrigsministeren eller for Tyskerne, om der var udstedt flere eller færre Attester, naar der slet ingen Udsigt var til, at de kunde blive udnyttet. Ogsaa senere i sin Tale har Ministeren forvaret sig imod Udstedelse af flere Attester, fordi der var Fare for, at de skulde blive udnyttet i en Grad og i en Retning, som Udenrigsministeren ikke ønskede dem udnyttet i. Udenrigsministeren har i sine Udtalelser givet Udtryk for en vis Frygt for at udstede flere Valutaattester, og denne Frygt kan kun begrundes i, at der kunde blive købt for disse Attester, for ellers kunde de hverken gøre godt eller ondt.

En anden Ting, jeg vil nævne, er dette, at det er jo en Kendsgerning, at man, skønt der var udstedt de Attester, man ønskede at udstede til 1. September, gik ind paa at opfordre til fornyet Ansøgning om Attester, og der indkom Ansøgninger — jeg tror ikke, det er bestridt fra Ministerens Side — til et Beløb af 60 Mill. Kr. Der udstedtes Attester for 25 Mill. Kr., og Ministeren oplyser, at disse er i alt væsentligt brugt. Det viser altsaa, at selv om der var udstedt Attester til 1. September, kunde der i alt væsentligt købes for 25 Mill. Kr. yderligere. Ministeren ryster paa Hovedet, men Ministeren har selv oplyst her i Tinget, at der var udnyttet Attester for 25 Mill. Kr. mere end den ordinære Udstedelse, og de er udstedt i den samme Periode, som de tidligere udstedte Attester gjaldt for, nemlig i August Maaned.

En tredie Kendsgerning er den, at Ministeren har nedskaaret disse 60 Mill. Kr. til 25 Mill. Kr. Hvis Ministeren nu ikke nærede nogen Frygt for, at der skulde blive købt for meget, hvorfor er Ministeren saa interesseret i at berøve Folk, der ønskede saadanne Bevillinger, den Glæde at have disse Attester? Efter min Opfattelse skinner det igennem, at Ministeren nærede Frygt for, at de Attester, der blev udstedt, vilde blive udnyttet, og denne Frygt var efter min Opfattelse og efter, hvad der er foregaaet, heller ikke ubegrundet. Ja, Regeringen henholder sig til, at der er udstedt de nødvendige Attester, hvis de bliver udnyttet fuldt ud, men det, der er det afgørende i denne Sag, baade for os og for Tyskland, er ikke Attestudstedelsen — den er kun et Middel —, men er selvfølgelig, at den reelle Handel finder Sted. Ministeren har ikke villet udstede disse Attester i saadant Omfang